

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

Рік видання X
№ 105 [1117].

• ВІВТОРОК •

2 ВЕРЕСНЯ 1969 РОКУ
Ціна 2 коп.

УКЛІН ВАМ,

НА ЗЛЮТІ ПЕРЕМОЖЦІВ — МОЛОДИХ МЕХАНІЗАТОРІВ, УЧАСНИКІВ ЛЕНІНСЬКОГО ЗАЛІКУ



Вимпел «Молодого комунара» у Володимира ГРАЖДАНА.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Вони одсвяткували обжинки. Всій — це 14 тисяч юнаків та дівчат (2500 комбайнерів і жєнців, 2000 шоферів, десятки бригад і ланок, що обслуговували збиральні агрегати, очисали на токах зерно), які разом з своїми старшими товаришами були в напрузі на життєвому полі. І ось уже відомий ужинок хліборобів нашого степового краю: на гектарі вони зібрали понад 27 центнерів хліба.

Радісні рапорти надійшли в обком комсомолу од хліборобів, які взяли участь в обласному конкурсі на кращого мо-

лодого комбайнера, тракториста, водія, кращу бригаду, що готувала пасіння для врожаю наступного року.

З Вільшанського райкому комсомолу повідомили:

— Комсомолець Василь Стойков з колгоспу імені Дмитрова на 260 гектарах намолотив 7536 центнерів зерна.

В Новоукраїнському районі переможцем у змаганні серед молодих комбайнерів визнано Івана Чабана (колгосп «Дружба»), в Гайворонському — Анатолія Дзубейла (колгосп «Мир»), в Світловодському — Василя Півторачного (кол-

госп імені Ульянова). Це — хлібороби, які стали в шеренгу кращих молодих жєнців і в області. Та найбільший ужинок у Володимира Граждана, комбайнера колгоспу «Росія» Маловишківського району: на кожному з 249 гектарів він зібрав по 36—38 центнерів пшениці.

Стали відомі імена найзавзятіших молодих водіїв. Олександр Сімченко з колгоспу імені Енгельса Новоукраїнського району перевіз від комбайнів 9350 центнерів зерна, Анатолій Желенчук (колгосп «Україна» Знаменського району) — 9800 (Закінчення на 2-й стор.).

УСЛАВИМО ПРАЦЮ ХЛІБОДАРА!

ЗВЕРНЕННЯ МОЛОДИХ МЕХАНІЗАТОРІВ ОБЛАСТІ — ПЕРЕМОЖЦІВ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ НА ЗБИРАННІ ВРОЖАЮ РАНИХ ЗЕРНОВИХ 1969 РОКУ ДО КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

З великим трудовим і політичним піднесенням радянські люди готуються до знаменного свята — 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

В країні розгорнувся масовий патріотичний рух за дострокове виконання п'ятирічки, підвищення продуктивності праці, за дальший розвиток сільського господарства. Гідний дарунок святу готує і степівчанин Кіровоградщини. Трудящі області цього року своєчасно забезпечили належний догляд за посівами, у стислі строки і без втрат одними з перших в республіці зібрали врожай раних зернових культур.

В середньому по області з кожного гектара раних зернових і зернобобових зібрано по 27,6 центнера, а озимої пшениці — по 28,5 центнера.

Радісно усвідомлювати, що в поході за великий хліб свій вагомий вклад внесли і молоді механізатори, члени комсомольсько-молодіжних тракторних бригад та механізованих ланок, молоді спеціалісти колгоспів і радгоспів.

Прикладом самовідданої праці, боротьби за якісне і своєчасне збирання врожаю 1969 року є праця комсомольсько-молодіжних тракторних бригад колгоспів «Зоря комунізму» Новоархангельського району (бригадир Василь Моторний), «Дружба» Новоукраїнського району (бригадир Іван Пономаренко), «Росія» Маловишківського району (бригадир Павло Жердій) і багато інших.

Складаючи Ленінський залік на трудову та політичну зрілість, ми пам'ятаємо, що першим у положенні про залік записані практична участь у виробничій діяльності колективу, підвищення трудової активності, обов'язкове виконання соціалістичних зобов'язань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Значну частину своїх накреслень ми виконали. А зараз йде другий, не менш важливий екзамен хліборобів — заготівля кормів для громадського тваринництва, збирання кукурудзи і цукрових буряків, сівби озимих.

Ми закликаємо молодих трудівників села докласти всіх зусиль, щоб збирання пізніх культур і сівбу озимих провели на високому рівні агротехніки і в оптимально стислі строки.

Ми звертаємося до молодих колгоспників і робітників радгоспів: активніше поповнюйте ряди механізаторів, досконало опануйте техніку, нові професії, виступайте ініціаторами боротьби за високу культуру землеробства, за збільшення виробництва і підвищення якості продукції, ширше використовуйте у своїй роботі досягнення науки і передовий досвід.

Наше слово до вас, молоді робітники, інженери і техніки промислових підприємств, учні і студенти: подавайте активну допомогу колгоспам і радгоспам по впровадженню комплексної механізації сільськогосподарського виробництва, боріться за культуру землеробства. Цим ми внесемо свій гідний вклад в створення надійної основи врожайні ювілейного Ленінського 1970 року.

В УЖИНКУ ВЗЯЛО УЧАСТЬ 14 ТИСЯЧ МОЛОДИХ ХЛІБОРОБІВ.

Бригада Василя Моторного з Новоархангельського району оджинувала за 9 днів. На кожному гектарі зібрано 39 центнерів пшениці, 40 центнерів ячменю.

Призер «Молодого комунара» Володимир Граждан на 249 гектарах зібрав 8947 центнерів зерна.

9800 центнерів — такий вантаж шофера Анатолія Желенчука з Гайворонського району.

Здрастуй, школо!

Вчора багатотисячна армія школярів в морі квітів, щасливих усмішок сіла за парти. Перші літери, перші теореми, перші сторінки географії, історії... А сьогодні в класних журналах вже з'явилися перші п'ятірки. Так, відмінні оцінки, бо неможливо з перших днів «трояк» халатити!

Повновладними хазя-

вого, незнанного! І походи в найдалій куточку землі (по карті, звичайно), і мандрівки у космос, тайгу, голубі океани.

Хай буде щасливим новий навчальний рік, — говорить до вихованців Комуністської середньої школи заслужена вчителька УРСР Лідія Григорівна Кошова.

Хай буде щасливим Добрим.

Як запах осіннього листя.

Фото В. КОВПАКА.

Посвячення в «Альма-Матер»

Ось ти і радієш, вчорашній абітурієнт, бо здійснилась твоя мрія. Ти — студент. Здається, вже не такі й страшні і водночас далекі невідомі почні над підручниками, болісні тривоги за набрані бали.

А сьогодні сонце сяє і до тих, хто перше увійде в студентську аудиторію, і до тих, хто відчує смак студентського життя. Той день, мабуть, запам'ятає першокурсник назавжди.

Чувств дунає марш? Це грає студентський духовий оркестр Кіровоградського педінституту ім. Пушкіна. Студентська колона, святково прикрашена квітами і розмаїта різнобарвними тонами, вирушає до обласної філармонії. До студентів з поздоровним словом в новому учебному році звернувся ректор інституту Ф. Г. Овчаренко. Потім виступив секретар обкому партії тов. Кобилячак, прочитавши перед студентами доповідь «Ідеї Леніна живуть і перемагають». З словом-подякою виступила студентка ІУ курсу філологічного факультету Лідія Хохотченко.

Від імені першокурсників виступила Наташа Щербина. Потім колона повернулася в інститут. Під свій капелі пісні Вірменичка «Ленін по світу їде» студенти покладають квіти до пам'ятника В. І. Леніну.

Потім наперед виходять першокурсники. Ім вручаються квіти і подарунки. Звучать слова студентської клятки. Рантом наступає тиша. Відкриваються двері, і перед очима присутніх, немов з давнини дев'ятинадцятого століття, постає чарівник російського слова О. С. Пушкін.

— Здрастуй, пам'яті моїм, незнайоме, — лунають вічні слова геніального поета. І за величким порухом його руки першими роблять крок у світлі науки першокурсники. А потім був перший дзвінок і все стало на свої місця. Всього найкращого тобі, студенте, в нелегкому путі.

Л. САМАРСЬКА,
студентка ІІ курсу.



Уквіт Вам, лицарі полів!

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

центнерів. Василь Кукса (колгосп імені К. Маркса Новоархангельського району) — 7780 центнерів, Микола Поповський (колгосп «Перемога» Олександрійського району) — 6950.

І ось вони, кращі з кращих, комбайнери, трактористи, шофери, ватажки комсомольсько-молодіжних тракторних бригад прибули до Кіровограда, щоб взяти участь в зльоті молодих хліборобів.

В міському Палаці піонерів перед ними виступив перший секретар обкому комсомолу М. Д. Сиротюк. Він розповів про хід змагання комбайнерів, шоферів, комсомольсько-молодіжних колективів на живій ниві, привітав переможців з цетрим ужином.



— Ми пишаємося тим, що в лавах хліборобів нинішнього літа живував такий великий загін комсомольців, — сказав М. Д. Сиротюк. — А особливо приємно нам зустрітися сьогодні з кращими ватажками комсомольсько-молодіжних бригад, капітанами степових кораблів, завзятими водіями, які забезпечили дострокове виконання продажу хліба державі.

М. Сиротюк називає імена переможців, вручає їм Почесні грамоти обкому комсомолу, цінні подарунки, сувеніри.

І ще одна нагорода. Це — знову молодому комбайнеру колгоспу «Росія» Маловісківського району Володимир

Граждану. Нагорода — від редакції газети «Молодий комунар». Редактор газети В. Погрібний повідомив присутніх, що цей механізатор з Великої Виски вже не перший рік добивається успіхів на живих. А пилі його визнано переможцем серед всіх молодих комбайнерів Кіровоградщини.

Володимир Граждан приймає червоний вимпел, потім — приза. Це — портрет В. І. Леніна, зроблений художником-різьбарем на дереві. А внизу напис: «Кращому молодому жінцю Кіровоградщини. Земний уквіт тобі, людине, за любов до землі». Редакція газети «Молодий комунар». 1969 рік.

З-за свого столу підводиться бригадир комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Василь Моторний.

— І цей рік був щасливим для хлібороба, — сказав він. — Земля щедро одлячила нам з нашу напружену працю. Завдяки згуртованості всіх механізаторів колгоспу, серед яких більша частина молодих, ми зібрали врожай ранніх зернових за 9 робочих днів. На гектарі маємо по 39 центнерів озимої пшениці та 40 центнерів ячменю. Тепер в наших механізаторів знову важливі завдання — вони спішать засіяти в траншеї якнайбільше силосної маси кукурудзи. Го-

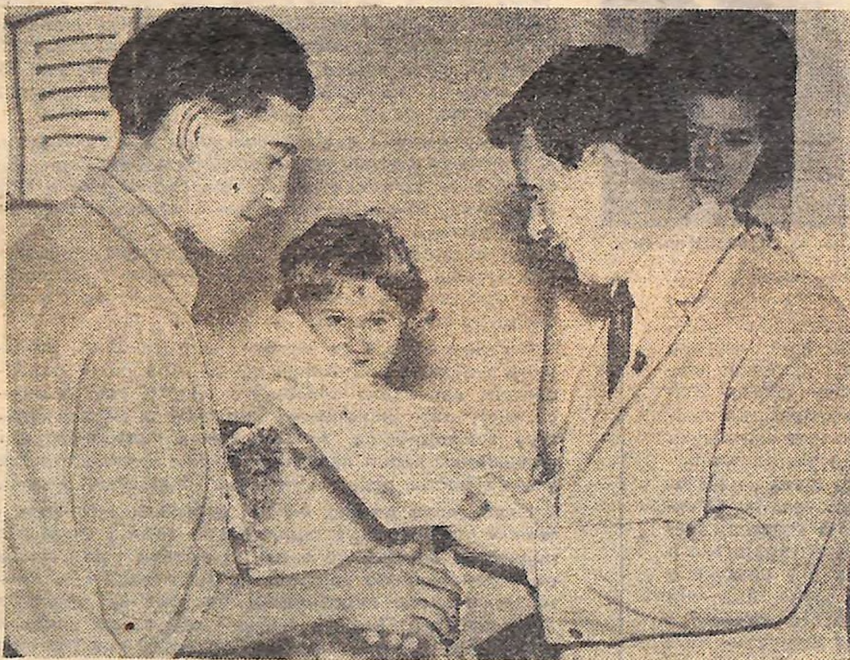
тові мої друзі до сівби, збирання цукрових буряків.

Про свої дороги під час жнив розповів на зльоті кращий молодий шофер Гайворонського району Петро Колісниченко.

Перед молодими хліборобами виступив заступник начальника обласного управління сільськогосподарства М. Д. Лисенко, їх вітав працівник ЦК ВЛКСМ В. М. Макаров.

Учасники зльоту молодих механізаторів області прийняли звернення до комсомольців і молоді Кіровоградщини.

Після урочистої частини учасники зльоту відвідали парк культури імені В. І. Леніна, поклали квіти біля підніжжя пам'ятника вождеві.



Почесна грамота вручається шоферу Петру Колісниченку. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ГУРТОМ— ГРОМАДОЮ

Хлопці дивуються:

— Як же це ти, Іване, відстав од нас? І відповіді одразу не знав що. Бо й справді, два роки тому я був переможцем серед молодих комбайнерів області, зібрав на 253 гектарах 5650 центнерів пшениці. А цьоголітні цифри значно нижчі: 165 і 4335.

Відстає? Не згоджуюсь з таким твердженням. В районі — я перший серед своїх ровесників. І мій ужинок такий, яким я його визначив ще весною. Справа в тім, що перша мета наших механізаторів — якнайшвидше оджинувати і зібрати хліб без втрат. Звісно, все залежить від напруги комбайнера. Але тепер нам є чимале полегшення. Колгосп щороку закуповує все нові й нові комбайни. І якщо кілька років тому на один агрегат припадало 250—300 гектарів по-

ля, де треба було впоратися з молотбою, то цього літа ця цифра не перевищувала 150. В минулі роки жнива в нас тривали майже три тижні, а цьоголітні — менше десяти днів. І гектари наші були багатшими: намолочували по 26—27 центнерів зерна.

Успіх залежав від нашої згуртованості. Почали працювати груповим методом. Кожен старався не відстати од товариша.

Я, звісно, радий вітати Володимира Граждана. Він здорово виручив своїх одосельчан. В якійсь мірі не вистачало їм механізмів, тож напашаження на комбайни було велике. Але Володимир сьомою наполегливою працею скоротив строки обмолоту зерна, цим самим запобіг втратам врожаю. І став переможцем серед жінок в своєму колгоспі, в районі, області.

Отак би кожному молодому механізатору. Лиш в битву за хліб треба йти гуртом — громадою. І праця тоді наша буде ще більш плодотворішою.

Іван ЧАБАН,
комбайнер колгоспу «Дружба»
Новоукраїнського району.

ПІСЛЯ демобілізації я одразу пішов у колгоспну контору. — У армії став шофером другого класу? — привітавшись, спитав голова колгоспу, бо побачив у мене на грудях знак. — То добре. Дамо тобі «ГАЗ-51». Згода? — Ще б! Так я знову став шофером колгоспу імені Ілліча. Кажу «знову», бо до армії, після закінчення Гайворонського сільсько-професійно-технічного училища, встиг рік по-

КЛИЧУТЬ МЕНЕ ДОРОГИ...

працювати в рідному селі. Швидко промайнував травень, а потім і червень. На полях дозрівав хліб. Якось у нашому колгоспі відбулись комсомольські збори, присвячені питанню підготовки до жнив. Мені не довелося побувати на цих зборах, бо знаходився у відраядженні. Але, при-

їхавши додому, я запевнив комітет комсомолу, що возитиму своєю машиною хліб швидко і без втрат. Мені сказали, що в районі оголошено змагання молодих механізаторів і водіїв. — Візьмеш у ньому участь? — спитали мене. — Звичайно! Моїми суперниками в

колгоспі стали шофери комсомольці Володимир Стадніченко і Володимир Яшук. Добре працювали хлопці. Мотори майже не встигали охолоджуватися. Вдень возили зерно від комбайнів до току, увечері — від току на станцію Хашевато. Можливо тому, що руки мої дорвалися до справжньої роботи, я працював, не відчувачи втоми. Правління колгоспу нагородило мене червоним вимпелом, він майорів на машині. За дні жнив я перевіз

3935 центнерів зерна на відстань 7 кілометрів, зекономив багато пального і мастила. Наш колгосп першим в районі виконав план продажу зерна державі. І для мене це тим більше радісно, що в цю мою успішну діяльність моїх друзів. Бюро райкому комсомолу підвело підсумки змагання молодих механізаторів і водіїв. Кращим молодіжним колективом була визнана комсомольсько-молодіжна

тракторна бригада імені Чапаєва — бригадир Анатолій Пустовойт. Кращим молодим комбайнером названо Анатолія Дзюбейла, а кращим шофером — мене. Я щиро радію своїй перемозі у змаганні і докладу всіх зусиль, щоб з новими трудовими успіхами зустріти 100-річчя з дня народження великого Леніна. Петро КОЛІСНИЧЕНКО, шофер колгоспу імені Ілліча Гайворонського району.

Хроніка
КОМСОМОЛЬСЬКОГО
ЖИТТЯ

До обеліска

Срібний голос горна рзбудив тишу, яка оповила зелений масив лісу. Раякове сонце ще дужче сипнуло золотим промінням. Від сміху і галасу здригнулося віття молодого дуба: невже в знам'янському піонерському таборі імені Ю. Гагаріна розпочався третій сезон? Аж ось лунає голос: — Учасники семінару, на фіззарядку шикуйте! Господарями табору, мешканцями якого нещодавно розіхались по домівках, на 26—28 серпня стали секретарі первинних комсомольських організацій і вожаті піонерських дружин району. Перший секретар Знам'янського міського ЛКСМУ Анатолій Рагулі прочитав для учасників семінару лекцію «Роль комітету комсомолу в організаційному і політичному

змінненні комсомольської організації. Підготовка і проведення звітно-виборчих зборів». Про завдання на ниві ідеологічної роботи в зв'язку з підготовкою до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна говорила другий секретар міському комсомолу Катерина Губвал. Два дні в прохолодній тіні зелених лип і грабів проходили секційні заняття секретарів комсомольських організацій і піонервожатих. Надовго запам'ятається учасникам семінару зустріч з першим секретарем Знам'янського міського КП України В. Г. Кузнецовим, який розповів про завдання комсомольських організацій району, розповів про колишніх партизанів тт. Сосновського, Шафера, Добровольського, які прийшли у гості до комсомольців. Не забудуться і чарівні вечори з повновидим місяцем, з бадьорими комсо-

мольськими піснями, імпровізованими концертами, новими знайомствами. А останній день семінару був незвичайний. Його учасники під звуки маршу, який виконував на баяні секретар комсомольської організації колгоспу імені Чапаєва Олександр Донченко, рушили на будівництво Знам'янського Палацу культури. З самого початку ця будова була оголошена комсомольською. За рішенням міському комсомолу, кожен комсомолець Знам'янки і району має відпрацювати тут у порядку шефської допомоги один день. Тепло зустріли комсомольців будівельники. Їх вітали начальник дільниці О. Л. Гарашенко і старший майстер О. О. Гончаренко Муляри вручили букети червоних жоржин. Закінпила робота. Комсомольські вожаки Микола Федоров, Григорій Оичарев, Іван Кукса рубали металеві стержні для

арматури, вожаті Валя Коваленко, Таля Волкова, Люда Касатова, Валя Заперзаєва склали на піддоні цеглу. Дружно працювали усі шістдесят сім учасників семінару. Щиро спасібі говорили їм будівельники. Попертаючись до табору, комсомольські і піонерські працівники поклали квіти, подарували їм будівельникам, до підніжжя обеліска Слави. І в цьому незапланованому ритуалі відбилась вірність справі батьків, справі усіх, хто віддав життя за сьогоднішній день, хто безмежно вірив у молодість. А. КРЯТЕНКО, спецкор «Молодого комунара». м. Знам'янка.



ТАМ, ДЕ МІЦНІЛА ДРУЖБА

ВІД Дунаю до моря пролягає Добруджа. На скелястому березі «Таук лиман» виростили нові будівлі. В першу хвилину здається потрапили у казку. Але ні. Це — міжнародний курорт «Русалка». Всього за шість місяців будівельники Толбухівського краю звели цей курорт оригінального архітектурного стилю.

І при цьому, як правило, доб-

Сл. Данаїлов згадує у своїх дорожніх записках про деякі «зразкові» господарства Добруджі. Одні з них — братів Добревих. В розмові з головою кооперативного господарства Пилипом Георгієм теж спливає спогад про цих братів.

— Я сам був засновником балчичського кооперативу. Починали в 1947 році. Спочатку було у нас всього тисяча декарів

ми. Одного разу вони прийшли до нас, помішники ті, і брати Гаврилови прийшли (з тисячі овець, землі, робоча худоба). Але немуці не прийняли їх. Народ, який на них працював, фактично став господарем землі. Ми міцно стоїмо на ній. Сотні прийшло до нас із міст.

— Це хочу сказати про братів Добревих. Залишили їм лише 300 декарів, так і так, мовляв,

десь одружилися і майну в інший куток країни, навіть не покликав на весілля.

— Засоромив нас товариш голова, — говорить агроном.

— Міста далеко від нас. Сам розумієш, що ми до цих пір не можемо відлучитися і на метр від Балчича.

Минула зима, хоч вона була й чистий місяць, що рідко нам'ятають в Балчичу, не спугнула наших планів. Зараз укрупнюємо бригади. Найбільша — балчичська — має 37 тисяч декарів землі. Це поле довжиною в 25 кілометрів і шириною 8—10 кілометрів. А комплексна бригада складається з 30 чоловік. Багато вже дечого зроблено, але цілком підкорити природу ми ще не можемо. Вода потрібна нам, багато води. І ми вже мріємо про ті далекі дні, коли потече ота велика вода від Дунаю до моря.

Сьогодні це обійдеться в річний бюджет, але пройнуть роки, такі як зараз, і нам здасться вже недорого.

МАРШРУТОМ РОКУ

руджанці згадують, що колись великі кишені грошей вивозив андси представник французької туристської фірми пан Кресон, наживаючись від неустойок договору з болгарями. Зараз на місці будівельники завершили новий курортний комплекс «Албена». Для добруджанських відпочиваючих наш край побудували кемпінги із зручними пляжами в Каварні, Шаблі і Балчичу.

А Балчич став новою пристанню на Чорному морі. Третім портовим містом після Бургаса і Варни, як заявляють його жителі. Перша черга будівництва на цій пристані майже закінчена. В Балчич можуть заходити пароплави водотоннажністю п'ять тисяч тонн. Пристань має місце як для таких кораблів, так і менших. Уже збудовано перше зерносклад на 5 тисяч тонн. Будеться — на 10 тисяч. Стає зрозумілим, що Балчич — зернова база Добруджі.

землі, 11 півдів, 21 кіл і 4 борони. З нами увійшло 20 кооператорів. На слідуючий рік вже мали одини гуртовиків. На ньому перевозили зерно. Молотба йшла і на току, і в полі. Ось тут і згадують братів Добревих, наших сусідів, що тоді підмішувались над нами. Вони думали, що в нас нічого не вийде. Ті брати Добреви мали трактор, сіялку і снопов'язалку. Справжні добруджанські помішники. В маєтку ще було 2—3 хлівці, один амбар, мали гараж, де тримали молотарку, було в них три закритих колони. Таким то було «зразкове» господарство братів Добревих, що його описав той колега.

Головний агроном Христо Христов з агрономом Іваном Баєвим підтримують слова голови.

— Звичайно, малу-помалу ми піднімались. Розповім вам, що трапилося з братами Добреви-

не дозволимо більше хазайнувати на землі. І до цього дня бацьку одного брата, а єдиний його син живе з нами в Балчичу. Ми набрались сил. А вже ж кажу вам, що маємо свою добруджанську картоплю. Раніше хліба не вистачало й нам. Зараз зовсім інше. Четверте місце по виробництву пшениці в Толбухівському окрузі, а господарство одержало високу нагороду — орден «Георгія Димитрова». Деякі з нас також стали орденосносними. Зараз ми маємо 83 трактори, 38 комбайнів, про що раніше й не мріяли. Одного разу вирішили купити літак. В минулому посушливому році ми все ж таки мали по 5,30 левів на трудовому. В середньому за рік витрачаємо на культурні потреби по 300 тисяч левів. Підтримуємо стипендією 18 студентів, із яких 12 будуть розпреділені по округу, а 4 агрономів чекаємо до нас. Ось і недавню направили нашого хлопця, а він

Вранці знову буде зайнятий. І так місяцями. Сам із Софії, але настільки я розумію, в столиці він буде кілька годин на рік. Зараз вже десята година. І вісім годин з того часу, як ми на балчичській землі. Часу обмаль...

Біле лебо над Балчичком дивиться в море. Над будинками кричать чайки. Кілька хлопчиків забралися на ніс старої лодки, гукнули і помахали руками.

Обертаюсь — нікого нема. Потім уже зрозуміло: гукнувши, хлопчики прилули на дно. Саме останній блиснув погроз і скрився в морі.

Добруджа — рівна, кажуть добруджанці. На перший погляд нічого не помітиш, звичайна земля, а якщо наблизитися до неї, якщо подивитися її і роздивитися «із середини», то будеш вражений її незвичайністю — не багата земля, що в будь-який момент поларує тобі нове чудо.

Добруджанці посміхаються, забачивши нас. Зовні стрункі і високі, русві і чорняві, балакучі чи мовчазні спочатку, але торкнись їх по-людському — і тисяча відповідей про добруджанські багатства.

А про Надра добруджанської землі сьогодні розповідають геологи, говорять нафтипровади. Технічна естакада, що йде до Шаблі, заглибилася на 400 метрів у море. Відкрито родовище «рідкого золота» біля Туленово і Болгарєво. На глибині від 1300 до 1800 метрів наші геологи відкрили в районі Гурковської і Казарнянської земель величезні запаси високоякісного вугілля. Біля Оброги працює третя шахта по видобутку рідкісного металу, а як вчому манганові запаси на землі майже вичерпані. Можливо, це ще одна геологічна тайна, яку ховає Добруджа.

Рівна, звичайна. І незвичайна. Настільки рівна і настільки глибока загадка і фантастична, як її народ.

За дорученням редакції («Надішліть репортаж зі свіжими враженнями») я побував днями в таборі дружби радянської і фінської молоді в Кільява. У Фінляндії такий табір організовано вперше. Сюди приїхали близько ста юнаків і дівчат з усіх союзних республік, Москви, Ленінграда.

Це були посланці різних національностей і професій, люди з різною освітою, характерами, темпераментом, які створили в той же час монолітну і найдружнішу сім'ю. До речі, в перший день у всіх наших дівчат і хлопців були однакові шапочки з написом російською і фінською мовами — шапочки, зроблені спеціально для цього табору. Вони швидко стали найбажанішим сувеніром, і я невпевнений, що вони у когось залишаться до кінця перебування в таборі.

Першим із представників фінської молоді придбав путівку в табір Юр'є-Сакарі Пелтонен, редактор табірної стінної газети на фінській мові. Хоча путівка коштувала 120 марок, а Юр'є-Сакарі влітку сам собі заробляє гроші, він вважав, що просто не може не бути учасником табору. Серед фінських учасників табору — астивістка товариства «Фінляндія — Радянський Союз» Кааріна Кескінен, представниці молодіжних організацій Національної коаліції і Соціал-демократичної партії, Соціал-демократичної спілки робітників та дрібних землевласників і, звичайно, Демократичної Спілки молоді Фінляндії. Цей табір став, мабуть, єдиним місцем, де в цьому році зустрілися молоді представники різних політичних напрямків у Фінляндії. Тут їх об'єднала молодість, бажання більше дізнатися про Країну Рад.

Дискусії та семінари проходили жваво й цікаво. Наші північні сусіди узнали, як живуть, працюють, відпочивають їх ровесники з радянської країни, як розвивається молодірна заповідь великого Леніна, бере активну участь у соціалістичному будівництві.

Дискусії не закінчувалися в залі. Вони продовжувалися, як правило, в кожній кімнаті, на подвір'ї, біля озера. «І знову хелсінський вокзал. Спеціальний поїзд вже на рейках. Прийшов час розставання. Всюди чути «До побачення!». «До зустрічі!». Так, дружба буде продовжуватися.

К. КРЕЛЛІ,
кореспондент ТАРС.

Хельсінкі.

ДЕМОНСТРАЦІЇ В НІКАРАГУА

«Хто був привідником безпорядків?»
«Мовчав...? Так одержув же...»
Людина в масці підійшла до лежачого на підлозі і вдарила його чоботом в обличчя.

Так проходили «бесіди» між затриманими студентами і представниками охорони диктаторського режиму Анастасіо Сомоси — агентами управління національної безпеки Нікарагуа.

Вже кілька днів студенти двох найбільших міст країни Манагуа і Леон проводять бурхливі демонстрації в знак протесту проти допитів і знущань над політичними в'язнями, число яких старанно приховують власті. Вони вимагають негайного звільнення всіх патріотів, що знаходяться за тюремними ґратами. Поети студентів направили записку національній гвардії і управлінню національної безпеки. Багато учасників демонстрації заарештовано і кинуто в тюрми.

Режим Сомоси підсилює репресії проти прогресивних сил Нікарагуа. Днями власті дали розповсюдження про закриття національного і католицького університетів в Манагуа, — столиці Нікарагуа. В місті Леон поліція шільним колом оточила університет, не пускаючи туди студентів, затримуючи всіх, хто викликає підозру.

Намагаючись узаконити репресії проти демократичних сил країни, місцеві власті скористувалися трюком, до якого, звичайно, звертаються всі авторитарні режими, коли їх становище стає хитким. Було оголошено про розкриття в країні «змови, направленої на розпад нікарагуанського суспільства». Вони стверджували, що в головні державні установи «проникли комуністи».

Повідомлення про розкриття змови, без сумніву, переслідує мету не лише виправдати свавілля і насильство, що панують в країні, але розгорнути нову хвилю терору у відношенні до тих, хто виступає проти режиму Сомоси.

Зараз в Нікарагуа склалося таке становище, коли досить звичайного анонімного доносу або безвідставного звинувачення в зв'язках з Фронтом національного визволення імені Сандіно — національного героя Нікарагуа, — щоб людина стала черговою жертвою охорони.

Посилення репресій диктаторського режиму, що намагається придушити будь-який прояв незадоволення, будь-який опозиційний рух, свідчить про страх Сомоси і його наближених перед наростаючою боротьбою народних мас, молоді країни.

В. ШУХАНОВ,
(ТАРС).

В НДР відпочивають діти батьків, які потерпіли від ізраїльських інтервенцій.
Фото з журналу «Фрайе вельт».



В'єтнам. Бомби над Бен Тей.

ОРГАНІЗАТОРИ ВІДПОЧИНКУ — МОЛОДЬ

На нараді Ханойської комісії по роботі з піонерами і дошкільниками, яка недавно відбулася, на порядку денному стояло одне питання: «Що зробила столиця для організації дитячих літніх канікул і які підсумки цієї роботи?»

У виступах учасників наради наводилися цікаві дані. Так, наприклад, Ханойський комітет Спілки трудової молоді В'єтнаму направили одну тисячу старшокласників і 400 юнаків і дівчат на підприємства, на роботу з дітьми піонероохотами.

Нинішнього літа, коли багато дітей повернулося в місто з евакуації, було особливо важко правильно організувати роботу по місцю проживання. Піонерська організація діє в 256 із 321 квартала Ханой. Головне завдання молоді полягає в тому, щоб правильно організувати час дітей, знайти їм цікаві і корисні заняття, боротися за поліпшення дисципліни підлітків. З цієї метою за місцем проживання дітей були відкриті піонерські кімнати, 33 групи малювання, музики. При місько-

му Будинку піонерів, який регулярно відвідує більше 1300 дітей, працюють десятки гуртків художньої самодіяльності і технічної творчості.

В екскурсіях по історичних місцях, спортивних змаганнях і інших масових заходах, таких, наприклад, як ранкова зарядка в житловому кварталі, колективно розучування гімнів, беруть участь до 80 процентів ханойських дітей.

Міським управлінням кінопрокату проведено вже більше тисячі дитячих кіносеансів, які відвідали 500 тисяч юних глядачів. Молодь столиці ДРВ допомогла піонерам організувати рух «за соціалістичний побут», активізувати діяльність товариства Червоного Хреста. Тільки в одному з пригородів столиці Донгоні 900 дітей вступили за минулий місяць в це товариство.

Влітку в місті було організовано кілька піонерських таборів. Діти змогли відпочити, покататися в Червоній річці, попрацювати на рисових полях, зустрітися з героями праці і армії, робітниками, артистами.

Корисним і цікавим було піонерське літо в Ханой. Зараз — підготовка до нового навчального року.

С. АФОНІН,
кореспондент ТАРС.

Ханой.

Любен ПЕТКОВ,
кореспондент «Народна младеж».





ТВОЯ ГАЗЕТА

За золотою осінню прийде біла зима, а з нею і свіжий номер новорічного «Молодого комунара».

раками степовими просторами, де трудяться твої ровесники, завітає на фабрики і заводи, до шахтарів Олександрії і рибалок Світловодська...



НА 1970 РІК

«Я ТЕЖ ПЕРЕДПЛАТНИК»

Осінь зупинилася на порозі, викрапає позолоту у зелень дерев, зібрався на раду на лужок лелеки і вже зникли як пам'ять.

У нас збільшилася турбот. І одна з них — передплата. Скільки цікавих друкованих видань, і кожне хочеться мати! Був час, коли на село приходила одна або дві газети.

Хочете перекоонатися, що це так — проїдїться селом чи містом, проїдїться після того, як сонце зверне у надвечір'я, коли листоноші проїдуться вулицями із своїми тугими сумками.

ту! І районну, і обласну, і центральну. І тому в цю передплатну пору зринає ще одне — передплатник, читач хоче бачити свою газету мудрою, глибокою, змістовною, гарною.

Є у вашій області у Олександрійському районі колгосп «Заповіт Ілліча». Коли і на його полях йшла боротьба з бур'янами, що найбільше муляли око на узбіччях шляхів.

Ще раз повторюю — всім, всім, цікавиться передплатник, читач. Добре, якщо в газеті є вікторина, є куточок шахів, є кросворд. А хіба не потрібні гумореска, фейлетон?..

Микола СТОЯН

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Глітки, 2.

Федір Челоменко

Повість



(Продовження. Початок в газеті за 23, 26 та 30 вересня).

В середині березня на півдні України точилася жорстока бої. 14-го Друга Радянська Дивізія вийшла з Умань; перед чим під ударами червоних вилли Херсон і Миколаїв, Радянські війська рвалася до Одеси, яка вийшла інтервентами.

Партизанський полк, загартований в боях з багаточисельною бандою Козубського, яка орудувала в районі Вознесенська, продовжився вздовж залізничної лінії в напрямку Одеси, і в середині березня підійшов до Березівки.

Кілька днів партизани при підтримці п'ятисот шабель загону Костикова, що обійшов Березівку з тилу, штурмували важливий залізничний вузол. На світанку в багнетному бою, що спалахнув поміж вагонів, були знищені групи ворога, які утримували станцію, і на четверту добу від ворожого гарнізону залишилася єдиний загін греків, що забарикадувалися на вокзалі.

Страшений гуркіт над головою змусив Степана припасти до землі. Вокзал потону в диму і куряві. Над дахом залетів кулемет... З приміщення почали вибігати греки. Вони христілися і підіймали руки.

Після бою партизани, в першу чергу, взялися за шеледи. Кілька вагонів виявились забитими сумками з галетами та іншою солдатською требуюю. Одним з перших довідався про це Антон. Він приніс два комплекти, один віддав Степанові, хлопці розташувалися тут, на вокзалі, і стали вивчати вмістисті трофейні сумки, пробували сухі прісні коржики, що хрумтіли на зубах — вони для голодних хлопців здалися досить смачними.

Несподівано зав'язався стрілянина. Почалася рана на тому боці річки, потім переділася до вокзалу. З боку села бив кулемет. Партизани тривожно переприналися: що б це могло значити?

— Ось він! — крикнув Степан. — Дивіться! Ероплан!

На великій висоті над Березівкою з'явився літак. Він зробив коло і, в колотовоті пострілів, поверну на південь.

Дві доби полі провадив себе в порядку, заліковував рани, відспивався, А потім був мітинг. Обговорювали одне питання: йти на з'єднання з гриноріями чи не йти? «Він бандюга, сукин син, петлюрівський прихвостень!» — кричали одні. «Ну й нехай! — відповідали інші. — Цибувати з ним чи що? Коли він проти інтервентів, значить, це нам на руку, а там розберемося!»

Дні стояли похмурі, туманні. Ранками почалися приморозки, і калюжі затягувало тонкою плівкою молодого криги, а до полудня земля підтавала і скрізь стояла непролазна багнюка. Озимили, що вибілася з-під снігу, біда і зима, зараз попрялялася, йшла в ріст.

Хлопці звикли до фронтального життя і забули про дім. Лише одного разу, коли у вечірньому небі витягулася до горизонту верв'яна стрічка чорних гусей — Степан зрозумів, що туга за домівкою жила в ньому весь час, не виплаваючи назовні, і серце зашеміло, коли згадав гаміру сім'ю за вечерею, той час, коли мати ставити на стіл велику глиняну миску з салушками і висинає близько десятка червоних дерев'яних ложок... або коли неслухняного вчора димавши сидяти на призьбі, вікно го-

рив заходом сонця і вітер грілоче листям біля причалу. Під станицєю Сербка партизанський полк, що весь час поповнювався червоними добровольцями, розбив з'єднання інтервентів і білогвардійців. В цьому бою шоста рота полку захопила дві ворожі батареї. Уже недалече було до Одеси. Але ні Степанові, ні Антону не судилося побачити це приморське місто, про яке було стільки розмов серед партизанів.

Вночі полк підійшов до поселення колоністів і точна його. В одному місці партизани влаштували наставку; з сусідніх економік притягли борони, а захищеному проході розташували їх догори зубами.

Під час обстрілу загорілися копилі снів, спалахнуло кілька будівель, і стало видно, немов серед білого дня. Партизани дружно вдарили з трьох боків. Ворожа кавалерія метушася в прохід і напоролася на борони. Хропіли коні, диго іржали, падали; стогли і крики змішались з чергами залішених в засаді партизанських кулеметів... За кілька хвилин згиноту колоністів було ліквідовано. А на вулицях продовжувалися білі. Там і тут лунала стрілянина, деякі переликані коні без наїздників, Чудернацькі тілі антишкочували на стінах будівель і хлівів.

У відкритих снігах ближнього будинку Степан почув якусь туганину. Він відскочив, підняв гвинтівку.

— Виходь, гаде, стріляти буду! Ворог причаїся, вишкочуши напевне, потрібну мить. В снігах знову почувся підозрілий шум, і шось там, в темряві, вилало. «Ага, так?» Степан причіпався; ба-а-а! — в черний отвір снігів.

— Зидти у відповідь: — Ме-с... — Теля, щоб йому!

— Слухай, де ти пропадан? — з'явився збудившись Антон: — Там... гроші! Цілі скатертинні Банк чи дідько якого знає що, Ми касу зламали. Ходім швидше!

Антон, певно, не гавав часу заарма. І кімешні його потертого кожуха набухли, а білого худий митраць за плечима зараз помітно розпух. Як на підтвердження своїх слів, Антон вишкочив з-за пазухи темний згорток, розгорнув, згорток виявився... фраком!

До третьої години ночі постріли в селі затихли. До цього часу Степан вже був багатієм, і його опустівний відсумок був туг набитий нерозрізнаними полюсами українських «лонгачів і керенок. Залишати німцям? Не на таких партакілі! До того ж, все населення колонії немов кризь землю провалилося, і в будинках — ні душі, тільки полишена вечеря на столі свідчила про те, що зовсім недавно тут були люди. Добре жили колоністи, але Степан спокусився тільки повсюк офіцерською шинелиною, переконаний в тому, що революція це піде на користь. І хоч він був перобертешний здобичкою, кинув свою сумку не наважувався, тому що сумка була майже нова, всього з двома латками на ліктях. І коли б Степан повернувся додому без неї, батько заперор би його. Але ні гроші, ні шинеля не йшли ні в яке порівняння з головним трофеем, добутим Степаном в розбитій касі — золотому чигарницю. Вона була прекрасна виготовлена з червоного золота, з вигравіюваними на кришці оленями — струнким самцем і ніжною беззахисною самичкою, — витвір вішлого майстра. А в тім, Антон віднісся до чигарниці досить байдуже. Він зарпопонував заприти пару добрих вероних, навантажити їх різноманітного лахміття і махнути в Осаюне — навпроки тут якхочь висторає верст, два-три дні пути! Можай і грамофон прихопити — от в селі ахнуті!

(Далі буде).

ФУТБОЛ

Поразка при перевазі

З опущеними головами зашлишли стадіон кіровоградські прихильники футболу. І тільки тому, що їх команда «Зірка» мучила перевазу, на своєму полі віддала два дорогі очки потьпівському «Будівельнику».

Початок зустрічі складався на користь господарів поля. Вони атакували великими силами, обстрілюючи ворота «Будівельника» здалека і збли-

закрема, Орій Несмія і Богдан Несло. Відомо, що його, мчали до воріт «Зірки». І ось на тридцятій хвилині матчу, коли лані футболісти майже всім складом захопилися черговою атакою, залишивши Несло перипиритим, останній, одержимий із своєю тилу м'яч, стрілкою рволув уперед і і пробив точно в цель. Цей єдиний гол і вирішив долю зустрічі на користь полтавських спортсменів.

Післязавтра, кіровоградці прийматимуть на своєму полі футболістів запорізького «Металурга».

ПОКАЖЕ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 3 вересня. Перша програма: 10.00 — Новини (М), 10.15 — «Обіч іоність» (Мурманськ), 10.45 — Концерт ансамблю «Сені і тилу» Лдського Будинку культури Білоруської РСР (М), 11.45 — Телевісті (К), 11.55 — Кіножурнал та художній фільм «На перепутьті» (Кіровоград), 16.50 — Новини (М), 17.00 — Для школярів. «Розповіді про мистецтва» (М), 17.30 — Аудіофільм (К), 17.40 — Телевісті (К), 18.00 — Програма Українського колорного телебачення (К), 19.00 — Інформаційна програма «Час» (М), 19.30 — Програма колорного телебачення (М), 21.15 — До 50-річчя радянського кіно. (Кі-



ривоград), 21.45 — Художній фільм «На перепутьті». 23.05 — Наші оголошення. (Кіровоград) ПОКАЖЕ МКОЛАЇВ ВІВТОРОК, 2 вересня. 11.00 — Програма Республіканської студії телебачення. 12.25 — Художній фільм «Гренада, Гренада, Госпада мола». 16.50 — Програма Республіканської студії телебачення. 19.00 — Концерт. 19.50 — Телефільм. 20.30 — Програма Республіканської студії телебачення. 21.15 — Телевізійний екран. 21.35 — Ак-

фільм. 22.15 — Програма Республіканської студії телебачення. ЧЕТВЕР, 4 вересня. 11.00 — Програма Республіканської студії телебачення. П'ятниця, Художній фільм «Відома Паназіна». 17.00 — Програма Республіканської студії телебачення.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.